

[Arbejdsministeren]

mål både i den almindelige arbejdsmiljølv og ved administrationen af § 13, altså om opbygningen af den obligatoriske bedriftssundhedstjeneste, at denne bedriftssundhedstjeneste, at sikkerhedsarbejdet skal foregå i den interne sikkerhedsorganisation, hvor arbejdere og funktionærer har en afgørende indflydelse.

Med hensyn til udvælgelsen af brancher kan jeg være enig med hr. Ole Henriksen i det værdifulde i, at også landtransporten, navnlig langturschauffører osv., kommer ind under en bedriftssundhedstjeneste. Men vi har skullet vælge, og de brancher, der nu er udvalgt i forslaget, er dem, som sagkyndige og arbejdsmarkedets parter har ment var de rigtige at starte med.

Så omtalte hr. Ole Henriksen og senere også venstresocialisternes ordfører spørgsmålet om tavshedspligt. Jeg vil gerne understrege, at bedriftssundhedstjenesten ifølge lovforslagets bemærkninger har tavshedspligt. Der står i bemærkningerne:

»Ligeledes vil BST have tavshedspligt, hvor det drejer sig om personlige oplysninger om den enkelte ansatte. Denne tavshedspligt gælder såvel i forhold til arbejderne og deres faglige organisationer som i forhold til arbejdsgiverne, medmindre den ansattes samtykke foreligger til videregivelse af oplysningerne.«

Det er et meget fundamentalt princip for bedriftssundhedstjenesten, at der skal være denne absolutte tavshedspligt, og det indskræpes her i bemærkningerne. Det ligger efter vor opfattelse også i den almindelige lægelovgivning, og jeg er orienteret om, at lægerne vil lægge afgørende vægt på i deres forhandlinger med arbejdsgiverne, at det klart kommer til at fremgå af de overenskomster, der skal indgås, at der findes en sådan skærpet tavshedspligt.

Men tavshedspligten må selvfølgelig ikke føres så langt, at man ingenting må undersøge og man ikke må fortælle de ansatte noget som helst. Jeg kan slet ikke forestille mig, hvordan vi kan have en bedriftssundhedstjeneste, uden at der også skal være mulighed for lægeundersøgelser, og jeg kan slet ikke forestille mig, hvad formålet med en bedriftssundhedstjeneste skulle være, hvis ikke man gav mennesker, som virkelig ville tage skade af at arbejde på den pågældende arbejdsplads, en chance for at undgå at pådrage sig

disse skader. Men det skal ikke være et led i virksomhedens almindelige personalepolitik, og vi har udtrykkelig understreget, at fraværskontrollen ikke skal ligge i bedriftssundhedstjenesten.

Hr. Ole Henriksen var inde på, at denne lovgivning skulle være stærkt påvirket af Lægeforeningens interesser, fordi der er sat begrænsninger for, hvilke behandlende funktioner bedriftssundhedstjenesten kan have. Jeg vil gerne understrege, at det ikke er Lægeforeningens synspunkter, der her går igen. Det er først og fremmest hensynet til, at bedriftssundhedstjenesten, med de sparsomme ressourcer, der vil være til rådighed, ikke bliver en – undskyld udtrykket – plasterfabrik, som tager sig af mindre skader ude på virksomhederne og har en masse behandlinger af enkelte medarbejdere.

Hensigten med bedriftssundhedstjenesten er netop at sikre en forebyggende indsats, at gøre opmærksom på problemerne, at prøve at løse problemerne ved ændringer i produktionstilrettelæggelse, i oplysninger, i omflytning af personalet inden for virksomhedernes rammer osv. Det er altså denne forebyggende indsats, der er den afgørende, ikke den behandlende, men det er dog udtrykkelig understreget, at dér, hvor behandlingen af sygdomsproblemerne skal klares arbejdsmiljømæssigt, kan bedriftssundhedstjenesten også have behandlende funktioner.

Jeg vil gerne sige hr. Bolvig tak for den positive holdning til forslaget. Det er rigtigt, at vi tænker os, at der skal være mulighed for kommunale, frivillige ordninger, og jeg overvejer, om vi har brug for en egentlig hjemmel i loven, altså en egentlig lovbestemmelse om dette spørgsmål. I den forbindelse vil det nok for mig være noget afgørende, at de frivillige ordninger kommer til at følge de samme retningslinjer som dem, der er stillet op for de obligatoriske ordninger.

Jeg skal takke hr. Honoré for hans positive indlæg, og det samme gælder hr. Ib Christensen, med hvem jeg kun var uenig om én ting, nemlig dette, at arbejdstilsynet skulle kunne afskedige læger for ligesom at kunne finansiere bedriftssundhedstjenesten. Jeg havde nær sagt: hvilke læger skulle det være? Vi har jo praktisk taget ikke fået ansat nogen endnu. Et af problemerne for arbejdstilsynet har jo netop været, at man ikke har haft lægelig arbejdskraft. Men bortset fra denne ene